

เสวนา “เด็กร้ายสู่เด็กเก่งดีมีคุณภาพ”
โดย กลุ่มเยาวชนรักษ์แม่กลอง
สถานที่ Station เวทีพลังเยาวชน พลังท้องถิ่น
วันที่ 7 พฤษภาคม 2554 เวลา 11.00-12.00 น.

ดำเนินรายการโดย: นายศิริวัฒน์ คันทารส

ผู้ร่วมเสวนา: นายชลิต ตรีนิศย์

นายฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร

นางสาวเมตติมา ประวิทย์

กลุ่มเยาวชนสร้างสรรค์จังหวัดสุราษฎร์ธานี

บทถอดเทปการเสวนา

ผู้ดำเนินรายการ:

วันนี้เราจะมารู้จักเด็กร้ายกันว่า จริงๆ แล้วเด็กร้ายเป็นอย่างไร ถ้าเราจะเปลี่ยนเด็กร้าย แล้วรอบตัวทุกคน มีเด็กที่ถูกคนบอกว่าเป็นเด็กร้ายมีหลายคน แต่เราเลือกมาแค่ 3 คน เด็กร้ายคนแรกอาจจะดูน้อยไปครับ ขอเสียงปรบมือต้อนรับ น้องชลิต ตรีนิศย์ จากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี จังหวัดสิงห์บุรี คุณน้ำก็รู้แล้วครับ คนที่สองก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน ถ้าใครดูขำเมื่อสมัย 10 ปีที่แล้วจะ โด่งดังมาก เขาเรียกกลุ่มตัวเองว่ากลุ่ม NDR หรือกลุ่มซามูไรที่จังหวัดเชียงใหม่ ใครเคยได้ข่าวเด็กกลุ่มนี้บ้างครับ เดี่ยวเรามาคุยกัน เป็นตัวแทนของกลุ่มเอราวัณ

กลุ่มย่อยในกลุ่ม NDR ครับ น้องเป็ย ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร ส่งตรงมาจากจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อการพูดคุยวันนี้ โดยเฉพาะเลข ดูหน้าตาสองคนไม่น่าจะร้ายเลยครับ คนที่สาม เราเห็นเด็กผู้ชายสองคนเป็นเรื่องปกติของความร้าย เรามาคูเด็กผู้หญิงกันบ้าง ส่งตรงมาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี น้องเมย์ เมติมา ประวิทย์ จากกลุ่มเยาวชนสร้างสรรค์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 3 คนนี้ อดีตเคยถูกกล่าวหา หรือเขากล่าวหาว่าอดีตเป็นเด็กร้าย ถ้าอย่างนั้นมารู้จักกับเขา 3 คน ให้แนะนำตัวว่าชื่ออะไร อยู่ที่ไหน อาจจะต้องบอกวีรกรรมว่าสมัยก่อนเราเป็นอย่างไร ที่เขาว่าร้าย ร้ายอย่างไร เริ่มจากชลิตก่อนแล้วกันครับ

ชลิต ตรินิตย์:

ก่อนอื่น สวัสดีทุกคนก่อนครับ แนะนำตัวชื่อ ชลิต มาจากจังหวัดสิงห์บุรี บ้านอยู่ที่จังหวัดอ่างทอง ปกติข่าวที่จังหวัดอ่างทอง ออกบ่อยครับ เรื่องร้ายๆ แต่ร้ายของผมอาจจะไม่ใช่ร้ายแบบรุนแรงมากถึงขนาดออกข่าว แต่ร้ายแบบเด็กมีปัญหาครับ เด็กที่พ่อแม่ตาย แล้วตัวเองก็เตร็ดเตร่ไปเรื่อย กินเหล้าและทะเล แต่ไม่เมาเพราะกินเหล้าและทะเลนอนกอดผ้าชีวรี่ เทียวผู้หญิง

ผู้ดำเนินรายการ:

จุดเริ่มของน้องชลิตบอกว่า พ่อแม่เสียชีวิต แล้วพ่อแม่ตายมันเกี่ยวอะไรที่มาทำตัวแบบนี้ด้วย

ชลิต ตรินิตย์:

เราก็เหมือนวันรุ่นทั่วไปที่มีปัญหาเรื่องครอบครัว ไม่มีใครชี้แนวทางที่ถูกต้องให้ครับ หรือมี แต่เราก็ไม่ฟัง เพราะเราคิดว่าตัวเองเป็นเด็กแบบนี้ที่ไม่มีพ่อแม่ มันน่าจะทำตามใจตนเองมากกว่าครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

วีรกรรมสุดๆ ของน้องชลิตเป็นอย่างไรบ้างครับ ลองเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง ครับ

ชลิต ตรินิตย์:

วีรกรรมสุดๆ จะเป็นเรื่องราวของการทะเลาะวิวาทมากกว่าครับ ตอนนั้นยังตัวเล็กๆอยู่ ตัวไม่ใหญ่เท่านี้เป็นเด็กตัวเล็กไม่ค่อยมีอันจะกิน ด้วยความที่เป็นแบบค่อนข้างนักเลง ชอบไปหาเรื่องรุ่นพี่ ขออนุญาตครับ ขอใช้คำหยาบ คือ เขามองหน้า แล้วเราไม่พอใจ เราก็จะถามเขาว่า มึงมองหี้อะไร อย่างนี้ครับ พี่เขาก็เลยมาทำไม่ใช่พี่ทำหอก ผมไปทำเขามากกว่า บอกว่าถ้าไม่พอใจอะไรเย็นนี้มาเจอกันที่สนามกีฬาได้เลย แล้วตอนเย็นเขาก็มาจริงๆ เขามีคมา เอาปืนมา

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วผลสรุปว่าเป็นอย่างไรครับ

ชลิต ตรีนิตย์:

ผลสรุปว่าวันนั้นไม่มีเรื่องครับ เพราะมีอาจารย์ใจดีท่านหนึ่งห้ามปรามไว้ว่าไม่ให้ไป ก็เลยรอดไป แต่เรื่องราวส่วนมากจะมีเรื่องต่างๆ ไปมากกว่า

ผู้ดำเนินรายการ:

คนต่อไป เปี้ยครับ แนะนำตัวครับ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

สวัสดีครับ ชื่อเปี้ยครับ มาจากจังหวัดเชียงใหม่ เป็นหัวหน้าแก๊งหนึ่งในเชียงใหม่ ชื่อแก๊งเอร่าวันครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วเมื่อก่อนชีวิตเปี้ยเป็นอย่างไรบ้างครับ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ชีวิตก็โอเคดี เบื้องหลังของตัวเองที่ไปยุ่งเกี่ยวกับความรุนแรงไม่โทษครอบครัวเลยครับ เป็นตัวเราอยากทำอะไรทำอะไรก็ทำ เลยได้เจออะไรที่มันหลากหลายมากกว่าคนอื่นเขา

ผู้ดำเนินรายการ:

จุดเริ่มต้นของความรุนแรงของเปี้ยในการเข้ามาสู่การเป็นแก๊ง เดี่ยวต้องให้ความรู้กับเพื่อนๆ คือในเชียงใหม่มีแก๊งอยู่เยอะมากเลย ทำไมเด็กพื้นฐานอย่างเปี้ยที่มาจากครอบครัวอบอุ่นมากและเป็นครอบครัวที่ค่อนข้างพร้อมทุกอย่าง ถือว่าเป็นคนมีอันจะกินคนหนึ่ง ในเชียงใหม่ จุดเริ่มต้นของเปี้ยจะต่างกับชลิตที่ไม่มีครอบครัว ถูกทอดทิ้ง ก็เลยเข้ามาสู่ความเป็นเด็กกร้าน แล้วเปี้ยเข้ามาสู่ใน NDR ได้อย่างไร ใครชักชวนเข้ามาใครชักนำเข้าวงการ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

จริงๆ เป็นเพื่อนชักชวน แต่ใจอยากอยู่แล้ว อยากมีอิทธิพล มีความปลอดภัย

ผู้ดำเนินรายการ:

ต้องเล่าตรงนี้ครับ ทำไมเด็กๆ ในเชียงใหม่ถึงต้องอยากเข้าแก๊งหรือมีแก๊งเป็นของตัวเอง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

เป็นความคิดอย่างหนึ่งว่า ถ้าใคร ไม่มีแก๊งถือเป็นคนแปลกในเชียงใหม่ มันต้องอยู่แก๊งหมด ไม่งั้นจะไม่ปลอดภัย เหมือนลูกผู้ชายมันต้องมีเรื่องทะเลาะวิวาท เลยต้องมีหลักประกันว่าตัวเองจะไม่เสียเปรียบ ไม่โดนรุม

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วตอนที่เข้ามาอยู่ในแก๊ง เป็นเอราวัณเลขหรือเปล่า อยู่ใน NDR ก่อนหรืออย่างไร

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

มาอยู่ในแก๊ง NDR ก่อนครับ มาเป็นลูกน้องเขาก่อน

ผู้ดำเนินรายการ:

เป็นลูกน้องเขาก่อน แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ บรรยากาศที่เข้ามาแรกๆ เพื่อนๆ เขาไม่รู้เลยครับว่าบรรยากาศในแก๊งมันเป็นอย่างไรบ้าง เอาตอนที่อยู่ NDR ก่อนก็ได้

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ตอนแรกๆ ก่อนที่จะมาเข้า NDR ก็เกรมาก่อน แต่รู้ว่า NDR เป็นแก๊งที่มีชื่อเสียงที่สุดในเชียงใหม่ครับ แล้วตอนนี้สมาชิกประมาณ 5,000 คนครับ เข้ามาจะมีกลุ่มต่อต้านยาเสพติดและเพศสัมพันธ์ สนใจเลยลองดู

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วตอนที่เข้าเป็นแก๊ง วิถีกรรมของน้องเปี่ยมมันเป็นอย่างไร ที่เคยไปทำมา

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

วิถีกรรมเด็ด คือ ฆ่าคนตาย 2 คน

ผู้ดำเนินรายการ:

มูลเหตุ คืออะไรครับ

ฤทธิ์พัฒน์ วิจิตรพร:

เป็นงานลอยกระทงครับ เขามาต่อเพื่อนผมก็วแตก เข็บห้าเจ้ม ก็เลยรวมพวกกันไปเอาเรื่อง เขาตายไป 2 คน

ผู้ดำเนินรายการ:

เพื่อนเราแค่ก็วแตก แต่คนที่ทำเพื่อนเรา ตายไป 2 คน ตอนนั้นคิดอย่างไร อยากรู้ว่าเรารู้สึกอย่างไร ถึงได้กลับ ไปจัดการเขา

ฤทธิ์พัฒน์ วิจิตรพร:

คือเหมือนเมาด้วยครับ กินเบียร์ไปด้วย คือถ้าเราไม่ทำเด็กก็จะไม่เคารพ

ผู้ดำเนินรายการ:

ตอนนั้นเราเป็นหัวหน้าแก๊งแล้วหรือยัง

ฤทธิ์พัฒน์ วิจิตรพร:

เป็นแล้วครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วในเชียงใหม่มีแก๊งแบบนี้เยอะไหมครับ

ฤทธิ์พัฒน์ วิจิตรพร:

เยอะครับ เฉพาะ NDR ก็ 40 กว่าแก๊งแล้วครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

เด็กในเชียงใหม่ต้องมีแก๊งเป็นของตัวเองหมดเลยครับ ขยับไปที่น้องเมย์ครับ น้องเมย์มาจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีครับ น้องเมย์แนะนำตัวครับ

เมติมา ประวิทย์:

สวัสดีค่ะ ชื่อเมติมา ประวิทย์ มาจากกลุ่มยุวชนสร้างสรรค์จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่มีหน้าที่รับผิดชอบของกลุ่มยุวชนอนุรักษ์ลุ่มน้ำคลองยาง

ผู้ดำเนินรายการ:

น้องเมย์มีประสบการณ์ชีวิตก่อนที่จะมาอยู่กลุ่มเยาวชนสร้างสรรค์นี้อย่างไรบ้างครับ ช่วยเล่าสู่กันฟังกับเพื่อนๆ

เมติมา ประวิทย์:

อยู่กลุ่มคลองยาง แต่เป็นเครือข่ายกับเยาวชนสร้างสรรค์ คือก่อนหน้านี้ พื้นฐานเดิมของครอบครัวเป็นครอบครัวอนุรักษ์ คุณพ่อเขาทำงานอนุรักษ์มาแล้ว แต่เราก็คลุกคลีกับตรงนั้นมา แต่ด้วยความที่ไม่ชอบที่พ่อทำเพื่อส่วนรวม เราเสียแม่ตอนอายุ 7 ขวบ ไม่ชอบที่พ่อทำตรงนี้ ช่วยเหลือคนอื่น ไม่ได้มาดูแลเรา เพราะเรามีกันแค่สองคน ที่นี้รู้สึกว่าคุณค่าความอบอุ่นใหม่ แต่เขาก็ให้เรา แต่เรารู้สึกเหมือนมีปมด้อยทางสังคม เราเลยพยายามทำสิ่งที่มันปิดบังปมด้อยของเรา

ผู้ดำเนินรายการ:

เช่น มีอะไรบ้าง อาจจะเล่าเป็นภาพให้เพื่อนเห็น เพื่อนอาจจะไม่ค่อยรู้เรื่องน้องเมย์ตอนที่อยู่จังหวัดสุราษฎร์ฯ

เมติมา ประวิทย์:

ไม่ได้มีแก๊งใหญ่ เป็นแค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่บ้าน เรียนมัธยม ในโรงเรียนมัธยมที่เป็นพี่น้องหรือว่าเด็กในตำบล มีเพื่อนเยอะเลยมาก่อตัวกันเป็นแก๊ง ชื่อ แก๊งซากุระ แก๊งเล็กๆ ในโรงเรียน มีเรื่องของการทะเลาะวิวาท ตอนนั้นอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีที่ 3 มีเรื่องของริคไถเงิน แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องทะเลาะวิวาท

ผู้ดำเนินรายการ:

ถ้าตอนนี้ย้อนกลับไปตรงนั้น พอสรุปได้ไหมครับว่า อะไรที่เป็นมูลเหตุให้เราแสดงออกแบบนี้ในช่วงนั้น

เมติมา ประวิทย์:

เหมือนกับของเพื่อน ที่เราต้องการการยอมรับในสังคม มันเหมือนกับว่าถ้าเราไม่ทำเรื่องแบบนี้แล้วเขาจะยอมรับเราในเรื่องอะไร ในเมื่อเราเรียนไม่ได้เก่งอะไร ไม่ได้สวยเลิศเลอไปกว่าใคร ที่นี้เราก็เลยพยายามสร้างสิ่งเหล่านี้มาเพื่อให้มีคนยอมรับเราในโรงเรียน

ผู้ดำเนินรายการ:

ประเด็นของน้องเมย์น่าสนใจครับ น้องเมย์บอกว่าจริงๆ แล้วเราอยากแค่ให้มีคนมายอมรับเรา แต่โดยปกติในโรงเรียน สังคมที่เราอยู่ส่วนใหญ่เขาจะยอมรับคนที่เรียนเก่ง เล่นกีฬาเก่ง เล่นดนตรี ได้หรือเป็นคนสวย เป็นดาวของโรงเรียน เราก็เลยต้องการการยอมรับ

ชลิต มีมูลเหตุแรงจูงใจอะไรในการแสดงออกในพฤติกรรมแบบนั้น

ชลิต ตรีนิตย์:

คือในทำนองเดียวกัน ต้องการการยอมรับเหมือนกัน อยากให้เพื่อนๆ เห็นว่าเราไม่ใช่ถูกกระช็อกหรือเราก็มีอะไรเด่นๆ ให้เรากล้าเดินเข้าไปในสังคม แต่เราไม่รู้ว่าเส้นทางนั้นมันถูกหรือผิด เราก็เลยเดินผิดไป เรียนไม่เก่ง ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกใจอาจารย์ในโรงเรียน มันเป็นเรื่องอย่างนี้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

น้องเป๊ยกครับ ตัดสินใจออกจากโรงเรียนมาอยู่ในแก๊งเลย อะไรเป็นแรงจูงใจให้เราออก เราไม่อยู่แล้วในโรงเรียน เราออกมาอยู่แก๊งดีกว่า

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

คือผมมีความรู้สึกว่ายิ่งเรียนผมยิ่งโง่ เลยออกมาซะ

ผู้ดำเนินรายการ:

ขยายความ มันเป็นอย่างไรครับ ยิ่งเรียนยิ่งโง่

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

คือผมเรียนมา 10 กว่าแห่ง ผมก็ยังไม่จบ โคนด่า อยู่หลังห้องเหมือนเดิม มีวีรกรรมมาอยู่เรื่อยๆ ผมเลยคิดว่าการเรียนมันไม่ใช่สำหรับผมแล้ว ไม่เอาดีกว่า ออกมาดีกว่า แล้วก็ต้องการต่อต้านความหวังของครอบครัวด้วย เพราะว่าครอบครัวให้ความหวังกับเราเรื่องการเรียนสูงด้วย แต่เราเห็นแล้วว่าถ้าเป็นอย่างนี้ พวกเด็กหลังห้องจะไปอยู่ที่ไหนกัน เพราะว่าเขาตัดสินใจด้วยผลการเรียน ทุกอย่างอยู่ที่ผลการเรียน แล้วพวกนี้มันจะไปอยู่ที่ไหนได้ อีกอย่างผมมีความแค้นส่วนตัวกับครูด้วย ก็เลยอยากจะเอาชนะครูด้วย โดยการออกมาข้างนอกแล้วจะกลับเข้าไปสอนในโรงเรียน

ผู้ดำเนินรายการ:

หมายความว่า เป้าหมายชีวิตคือเราอยากเอาชนะตรงนี้

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็เลยตัดสินใจออกจากโรงเรียน ไปอยู่ไหนครับ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ไปอยู่กับแก๊งครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ทีนี้ความน่าสนใจอยู่ที่ บางคนก็เชื่อว่าการเรียนมันไม่ใช่คำตอบของชีวิต หรือว่าการเรียนมันไม่ใช่ทางเลือกของชีวิตเรา ก็เลยตัดสินใจไปทำอย่างอื่น ไปทำงาน แล้วทำไมไปถึงตัดสินใจไปออกจากโรงเรียนอยู่กับแก๊ง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

คือถ้าเราเข้าไปในแก๊งเราจะรู้จักเขามากขึ้น คนภายนอกอาจจะมองว่าเขาเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ คือผมเห็นเขา เข้าใจเขาทุกอย่าง เราใช้ชีวิตการอยู่ร่วมกับเขา ทุกอย่าง จิตใจเขาไม่เหมือนคนที่อยู่ในโรงเรียน

ผู้ดำเนินรายการ:

มันเป็นอย่างไร เปียต้องลองเปรียบเทียบ คุณครูหลายๆ คน เขาตั้งคำถามว่า อยากรู้คุณก็คิดผิอยู่แล้วที่คุณออกจากโรงเรียน แล้วคุณไม่ได้ตัดสินใจไปทำงาน แต่กลับไปอยู่กับแก๊ง เปียเห็นอะไรในความเป็นแก๊ง ใน NDR หรือ เอร่าวันบ้าง ถึงได้ตัดสินใจว่าอยากใช้ชีวิตแบบนี้มากกว่า

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ความเป็นจริงคือ ผมไม่ได้อยากเป็นหัวหน้าแก๊งในตอนแรก เราเคยเป็นเด็กแก๊งมาก่อน ตอนแรกๆ เราหลงไปกับบอยบอย แล้วมีวันหนึ่งที่คิดได้ แต่สิ่งนั้นมันเป็นที่ละเอียดอ่อนมาก ผู้คนไม่สามารถเปลี่ยนมันได้ แล้วต้องมีแรงกระตุ้นที่จะทำให้เปลี่ยนได้ ผมก็เลยว่าจะทำอย่างไรดีให้เด็กคนนี้ได้เปลี่ยนได้ เลยคิดว่าเด็กคนนี้นั้นต้องมี hero เช่น hero ของคนชอบฟุตบอลคือนักฟุตบอล แต่เด็กคนนี่ไม่เป็นกีฬา ไม่เป็นคนตรี ไม่เป็นการเรียนเลย เลยต้องมาอยู่แก๊ง และ hero ของเขาก็คือหัวหน้าแก๊ง และพวกเขาจะทำตามหัวหน้าแก๊ง ผมก็เลยเป็นหัวหน้าแก๊งดีกว่า

ผู้ดำเนินรายการ:

เหมือนเราเชื่อว่า เด็กที่มาอยู่แก็งไม่มีจุดยึดเหนี่ยว เราอยากจะเปลี่ยนเด็กแก็ง ก็เลยต้องขึ้นมาเป็นหัวหน้าเอง อันนี้น่าสนใจครับ ประเด็นตรงนี้ สำหรับคนที่เดินผ่านไปมา เป็นประเด็นที่ว่า เด็กที่ถูกสังคมหรือถูกคนอื่นหาว่าเป็นเด็กร้าย เด็กที่ไม่เรียนหนังสือ เด็กที่ชอบทะเลาะวิวาท เด็กที่ไปเกร มีเงื่อนไข มีปัจจัยอะไรบ้าง ถ้าฟังคุณน้อง 3 คนน่าจะสนใจมากครับ ว่าที่อยู่ที่คนอื่นยื่นอาจจะไม่ใช่ที่ของเขา หรือบางทีเขาอาจจะเห็นอีกมุมหนึ่งที่มีเป้าหมายหรือแรงบันดาลใจอย่างหนึ่งที่อยู่อยากจะบอก อยากจะทำอย่างมุ่งมั่นที่จะผลักดัน ทีนี้แล้วจุดเปลี่ยนอยู่ตรงไหนครับ น้องชลิตก่อน จุดเปลี่ยนอยู่ตรงไหนครับ เราเป็นเด็กเกร เราเป็นเด็กทะเลาะวิวาท ถ้าพูดถึง ชลิต เราเป็นเด็กที่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี เป็นอย่างไร

ชลิต ตรีนิตย์:

มันก็เหมือนเด็กวัยรุ่นเกรทั่วไปครับ ที่คุณครูเขามอง หรือเพื่อนมองอย่างนี้ พูดถึงจุดเปลี่ยนใช้ไหมพี่

ผู้ดำเนินรายการ:

ใช่ครับ ถ้าพูดถึงชลิต เมื่อ 5 ปีที่แล้ว อะไรเป็นจุดเปลี่ยน ถ้าบอกว่าจะไปทำงานกับชลิต ครูเขาก็จะบอกจะไหวหรือ เกรแบบนี้จะรอดหรือ จะเป็นปัญหาหรือเปล่า แล้วอะไรเป็นจุดเปลี่ยนให้ ชลิตมาทำกิจกรรมจนมาถึงจุดนี้ได้

ชลิต ตรีนิตย์:

จุดเปลี่ยนคือ อาจารย์ไม่ยอมรับด้านการเรียนแล้ว เด็กคนนี้ไม่ไหวแน่ แต่ด้วยอีกบุคลิกภาพของผมจะเจียบๆ 5 ปี ก่อนจะเป็นคนเจียบๆ ขริ่มๆ จนพี่ๆ ที่ทำกิจกรรมในวิทยาลัยมาเห็นก็เลยมาชวนทำกิจกรรม เหมือนเขาเข้าใจผิดว่าเราเป็นคนดี เป็นความเข้าใจผิดจริงๆ ว่าเด็กคนนี้นั้นเจียบขริ่ม มันต้องมีอะไรที่น่าสนใจ มันต้องทำกิจกรรมได้ดีแน่เลย ก็เลยชวนเราเข้ามา แล้วเราทำกิจกรรมมาได้ประมาณ 1 ปี อาจารย์ที่ทำกิจกรรมก็ได้มาชวนทำงานวิจัยเพื่อท้องถิ่น เลยมาจูงเราให้เรามาทำด้วย ตอนแรกก็ตัดสินใจนานเหมือนกันว่าจะทำดีไหม แต่พอนึกย้อนถึงในมุมของการศึกษาแล้วอาจารย์ไม่ยอมรับเรา เราก็ไปทางนี้อาจจะมีเวทีให้เรามากกว่า

ผู้ดำเนินรายการ:

คือถ้าเราจะไปเด่นเรื่องการเรียนก็คงสู้เพื่อนไม่ได้ใช่ไหมครับ

ชลิต ตรีนิตย์:

ใช่ สู้เพื่อนไม่ได้ แล้วอาจารย์เขาก็ไม่สนับสนุนเรา

ผู้ดำเนินรายการ:

เขาไม่ให้การสนับสนุนเรา เลยมาหาเวทีอื่น แล้วเขาให้เราทำอะไรบ้างครับ

ชลิต ตรีนิตย์:

ตอนนั้น ใหม่ๆ อาจารย์เขาตั้งประเด็น เครื่องมือมาปรับเปลี่ยนเรา ประเด็นที่ทำคือประเด็นเรื่องการสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบอาชีพเกษตร แต่เราก็ไม่รู้หรือว่าคำนี้มันมีนิยามอย่างไร มีเป้าหมายอะไรของมัน แต่ที่เราเข้าตรงนี้เพราะ หนึ่ง เราอยากหาจุดเปลี่ยน สอง คือเราอยากไปเที่ยว กลับบ้านไปเราก็ไม่มีพ่อแม่ อยู่หอพักก็ว่าง เราเลยที่เราไปคิดว่า ตัดสินใจไปเรียนรู้ ใหม่ๆ ออกมาแบบงงๆ ครับ 1-2 ปี แรกยังงง ๆ อยู่ ทำงานวิจัยใช้เวลานานเหมือนกันกว่าจะหาจุดยืนของตัวเองได้ แล้วจุดเปลี่ยนก็คือขั้นตอนหรือกระบวนการของงานวิจัยที่ทำอยู่ตลอด เลยทำให้เปลี่ยนมาเป็นทุกวันนี้ได้

ผู้ดำเนินรายการ:

ถ้าพูดถึงตอนนี้ มีอะไรที่ชลิตคิดว่าเปลี่ยนไปบ้างจากเดิม

ชลิต ตรีนิตย์:

เรื่องทักษะการคิดมากกว่า ปกติพวกเราเป็นผู้ใหญ่จะรู้ว่าเด็กสมัยนี้เรื่องการคิดวิเคราะห์น้อยลง จะต่างจากสมัยที่ๆ ลุงๆ น้าๆ เด็กสมัยนี้ประสิทธิภาพในการคิดวิเคราะห์จะน้อยมาก ซึ่งไม่ต่างอะไรกับผมเมื่อ 5 ปีก่อน แต่พอมาทำงานวิจัยทักษะเรื่องนี้เราพัฒนาขึ้น แล้วมันทำให้เราคิดได้ว่าทางที่เราเดินไปตอนแรกเป็นทางที่สร้างจุดเด่นจริง แต่เป็นจุดเด่นที่ผิด จึงทำให้เรามาคิดว่า ความจริงสังคมมีโอกาสให้เราไปในทางที่คืออยู่แล้ว เพียงแค่มีกคนสนับสนุนและเวทีให้เราแสดงออก

ผู้ดำเนินรายการ:

เป็ยครับ จุดเปลี่ยนของเป็ยอยู่ตรงไหนครับ เมื่อกี้เห็นแล้วว่า ความน้อยเนื้อต่ำใจในระบบ มาอยู่ในแก๊งแก๊งก็ยังมีทะเลาะวิวาทอยู่ แล้วจุดเปลี่ยนที่ลุกขึ้นมาทำงานหรือทำกิจกรรมที่พลิกโฉมของแก๊ง จากการเป็นแก๊งซามูไร เป็นแก๊งที่ทำสิ่งดีๆ เพื่อสังคม อะไรมันเป็นจุดเปลี่ยน

สุทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

มันเหมือนว่าเรามีโอกาสได้ทำเพื่อสังคม งานเดียวครับ เป็นงานที่เชิญเยาวชนไปแลกเปลี่ยนกับผู้ปกครองของเด็กๆ ทำไมเด็กถึงติดยา ผมไปแล้วผมเจอบรรยากาศแบบนี้ ผมชอบ ใจเรารู้ว่าอันนี้ละทางกูก็รู้เลย พอจบงานก็เลยเกิดความสนใจ แล้วเหมือนกลายเป็นประเด็นของตัวเองว่าเป็นเด็กแก๊ง แต่ว่าได้มาร่วมงานแบบนี้บ่อยๆ ทำให้ได้เรียนรู้และอยากเปลี่ยนแก๊งและพัฒนาเด็กกลุ่มนี้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ความท้าทายของเป็ยคือ มีคนให้โอกาสกับเด็กแก๊งในการร่วมทำกิจกรรมเพื่อสังคม ก็เลยอยากจะทำเพื่อสังคมบ้าง แล้วเป็ยกลับไปทำอะไรบ้าง กับตัวเอง เป็ยเปลี่ยนความคิดในการทำงาน แล้วเป็ยกลับไปทำอะไรบ้าง กลับไปเปลี่ยนหรือทำกิจกรรมอะไรบ้าง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

จุดเปลี่ยนจริงๆ คือผมเป็นคนขี้สงสัย ผมจะสงสัยว่าเรื่องชีวิต เรื่องความตาย จนมันมีอะไรบางอย่างที่ทำให้เรารู้ว่า มันมีอะไรแบบนี้ด้วยหรือ กลับไปคุยกับรุ่นน้องบ้างว่า เรากลับไปทำอะไรบ้าง พวกเราไม่เคยคิดถึงเรื่องวัดเลย วันหนึ่งพวกผมรวมตัวกัน พวกเราไปวัดกันดีกว่า

ผู้ดำเนินรายการ:

นิกภาพ ถ้าพูดถึงเด็กแก๊ง การแต่งตัวเขาจะเป็นอย่างไร

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

เสื้อลายเต็มตัว หน้าโหดๆ มีหนวดมีเครา

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วมาชวนว่า เราไปเข้าวัดกันเถอะ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

เราไม่ได้บอกเขาว่าเราไปทำบุญ เขาจะบอกว่า ไปทำบุญก็เมื่อแล้ว เลยบอกว่า เราไปวัดกันเถอะ เด็ก 20-30 คน เต็มมากเลย ชิมอเตอร์ไซด์ไปวัดกัน มีเด็กผู้หญิง คนแก่ เห็นว่าพวกผมมา เขาก็จะบอกว่า ลูกๆ อย่าไปใกล้ ผมก็ขี้ม ฝรั่งเห็นถ่ายรูป ผมก็ขี้ม เดินเข้าไปอย่างนี้ เดินเข้าไปแล้วพอดีวันนั้นรายการทีวีเขามาถ่ายพอดีเลย ตอนนั้นดังมาก นี่ละครับจุดเปลี่ยน จากงานนั้นผู้ว่าฯ เห็น ให้รางวัลเยาวชนดีเด่นเข้ามาเลย เต็มมากเลยวันนั้น

ผู้ดำเนินรายการ:

ยังไม่ได้ทำอะไรเลย แค่ว่านเพื่อนๆ ไปวัดแค่นั้นเองได้เยาวชนดีเด่น อันนี้คือภาพเดิม ถ้าพูดถึงแก๊งในเชียงใหม่ คนในเชียงใหม่จะรู้ว่า ถ้าเจอให้หลีกเลี่ยง ให้หลบเลย แต่แค่เป็ยบอกว่าเปลี่ยนแค่ว่านเพื่อนๆ เด็กแก๊งไปวัด ทุกอย่างเปลี่ยนไปเลย แล้วเพื่อนๆ ในแก๊ง เป็นอย่างไรบ้างหลังจากวันนั้น

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

มันเหมือนว่ามีคนสนใจมากขึ้น เพราะว่าเข้าวัด พวกเขาทำอะไรไม่เป็นเลย คือเราก็ไม่เป็นเลย ก็ไปๆ กันอย่างนั้น

ผู้ดำเนินรายการ:

เริ่มร้อนแล้ว กลับมาที่น้องเมย์ดีกว่า อะไรคือจุดเปลี่ยนของน้องเมย์

เมติมา ประวิทย์:

จุดเปลี่ยนก็คือ ตอนนั้นมันเริ่มหนักแล้ว พอมีปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ เคยจะตบกับอาจารย์ด้วย คือเคยมีปัญหากับอาจารย์ภาษาอังกฤษ

ผู้ดำเนินรายการ:

ตบกับเพื่อนยังไม่พอใช่ไหม จะตบกับอาจารย์ด้วย

เมติมา ประวิทย์:

มันมีปัญหาหนัก คือเราก็เคยเป็นเด็กหลังห้องด้วย เรียนไม่รู้เรื่องเลย ตอนนั้นมันวุ่นวาย เขาไม่ยอมรับเราด้วย วันหนึ่งย้ายมานั่งหน้า คือเราพยายามที่จะทำให้ดีขึ้นแล้ว แต่อาจารย์ไม่ให้โอกาส จึงมีปัญหาหนักมาก เพื่อนที่รู้จักขึ้นมาล้อมอาจารย์ เราไม่ได้มีปัญหาหนัก แต่เราไม่ได้เป็นคนโหดร้ายในจิตใจ เลยผลักโต๊ะล้มไปโดนอาจารย์ แล้วพอวันรุ่งขึ้นอาจารย์คนนั้นลาออก ตอนนั้นยังไม่คิดอะไร มาตอนนี้ชอบมากเลยนะวิชาภาษาอังกฤษ แต่เรียนไม่รู้เรื่องเลย เลยคิดว่าเป็นเวรกรรมหรือเปล่า เลยไปบอกพ่อ แล้วเราไม่มีแม่ด้วยเลยไม่ยอม พอขึ้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนเขามีคะแนนความประพฤติ 100 คะแนน ตอนนั้นใช้ไป 130 คะแนน

ผู้ดำเนินรายการ:

มีอยู่ 100 หนึ่งใช้ไป 130 ตีกลับไป 30

เมติมา ประวิทย์:

แต่เขาให้ขึ้นนะ เพราะว่าเราเป็นคนอหิวาตภัยดี เลยมีครูที่รักและครูที่เกลียด แต่ต่อมาก็มีเรื่องกับเพื่อนอีก เราคิดว่าเราจะหยุดแล้ว ขึ้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แต่โรงเรียนยังจำแต่ภาพในอดีต เขาไม่ได้จำในส่วนตัวๆ บ้างเลย โดนให้ออกจากโรงเรียน พ่อไปที่โรงเรียน เหมือนเขาให้ออก โดนพักการเรียนบ่อยด้วย โดนให้ออกเลขมาอยู่กับพ่อ แล้วอย่างที่บอกว่าพ่อทำงานอนุรักษ์ด้วย เลยได้มาอยู่คนเดียว แล้วเพื่อนที่อยู่โรงเรียน ที่โดนให้ออกด้วยกันก็แตกกันไป ไม่ค่อยได้เจอกัน ได้อยู่กับตัวเองมากขึ้น ได้รู้ว่าอะไรที่เราทำผ่านมา ที่พ่อต้องมานั่งร้องไห้

เสียใจ มันเยอะ พ่อจะพาไปทำกิจกรรม ไม่ได้อยู่บ้านเลย ได้ไปเจอคนโน้นคนนี้ มันก็ซึมซับเข้ามาเอง เข้ามาในตัวเราเอง

ผู้ดำเนินรายการ:

เหมือนว่าพ่อไม่ได้อยู่โรงเรียนก็เลยมาอยู่บ้าน ไม่รู้จะทำอะไรเลยไปกับพ่อ แล้วกลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอนุรักษ์ไปเลย

เมติมา ประวิทย์:

ตอนที่เกรมีกลุ่มอยู่แล้ว แต่เรายังเป็นผู้นำให้น้องไม่ได้ คนอื่นยังไม่ยอมรับอยู่ดี เวลาเราไปไหนมีแต่คนมอง มีแต่คนยกย่อง แต่ว่ากลับหลังเราไม่รู้ว่ที่เขายกย่องเราเพราะว่าเราซ่า ลองมาว่า มึงตาย โคนรัม คือแก๊งเรา ไม่ได้มีแต่ผู้หญิง มีผู้ชายด้วย แก๊งนี้เป็นแก๊งธรรมดา มีอยู่ 100 กว่าคน

ผู้ดำเนินรายการ:

ขนาดว่ามีไม่กี่คนครับ 100 กว่าคน แล้วชีวิตมันเป็นอย่างไรบ้างครับ จากที่เป็นหัวหน้าแก๊งซากระกลายเป็นต้องมาทำกิจกรรมอยู่บ้าน ตอนนี้น้องเมย์ทำกิจกรรมเพื่อน้อง เพื่อสังคมอะไรบ้างครับ

เมติมา ประวิทย์:

ทำกิจกรรมเกี่ยวกับอนุรักษ์คลอง แล้วก็เรื่องของอนุรักษ์ภูมิปัญญา เรื่องการสร้างอาชีพให้น้อง จะบอกว่าคนที่เหมือนพวกเรา จะทำให้คนในชุมชนยอมรับเรามาก จากภาพที่เขามองเราไม่ดี แล้วเมย์ทำงานกับเด็กตั้งแต่อนุบาล ถึง ม. 5 ม. 6 จนถึงปริญญาตรี มีคือมันยากที่เวลาเราเอาลูกเขามาแล้วเรามีกิจกรรมทุกวันเสาร์ แล้วเราเอาลูกเขามา แรกๆ โคนค่าเลยนะ จะสอนลูกทุกอย่าง ในเมื่อมึงไม่ดี ประมาณนี้ เราคิดว่าทำไมไม่ให้โอกาสเรา แต่ไม่ได้ท้อ เพราะเวลาทำงานวิจัยมันมีสรุปทเรียน แล้วก็ได้สรุปตัวเองด้วย ปีแรกที่ทำปี 2551 ไม่รู้เรื่องเลย เวลาจะจบโครงการ รู้สึกว่ามันซึมซับแล้ว เลยคิดว่าเราจะทำสิ่งนี้ให้ดี แล้วจะเดินตามรอยพ่อเรา ตั้งแต่บัดนั้นมาถึงตอนนี้งานวิจัยระยะ 2 แล้ว ไม่เคยท้อแม้ว่าจะมีใครมาว่า น้อง ๆ เขาก็ยอมรับเราแล้ว

ผู้ดำเนินรายการ:

ต่อจากน้องเมย์ มันยากแค่ไหนที่ภาพของเราที่เป็นเด็กไม่ดี เป็นแก๊งที่เวลาเดินไปไหนคนต้องกลัว คนต้องเดินหนี แล้วต้องไปทำกิจกรรมเข้าวัดปลูกป่า ทำกิจกรรมดีๆ มันยากแค่ไหนครับ มันยากอย่างไร ในฐานะเป็นหัวหน้าแก๊งอย่างเป็ย

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ผมว่ามันเป็นความท้าทายมากกว่า มันไม่ยากหรอก มันท้าทาย อย่างผมที่เป็นหัวหน้าแก๊ง มันต้องคิด เป็นภาพลอบอยู่แล้ว แต่ว่าเรารู้ว่าเรากำลังทำอะไร ซึ่งเราต้องอยู่กับความจริง ที่จริงผมไม่อยากทำหรอก แต่ถ้าเรา ไม่ทำเด็กอีกเป็นร้อยเขาจะอยู่อย่างไรครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

เปี้ยเคยนึกภาพไหมครับ ว่าถ้าเปี้ยไม่ทำ ปล่อยให้น้องๆ ไปไล่ตีไล่ฟันคนอื่นกับการมาทำกิจกรรมดีๆ น้องๆ เขาจะเป็นอย่างไร เคยนึกภาพตรงนั้นไว้ไหมครับ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

นึกไว้เยอะเลยครับ นึกว่า เชียงใหม่มีแก๊งเยอะมาก ซึ่งผมคิดว่ามันเหมือนแก๊งที่เราให้เขามาอยู่ใน ช่วงหนึ่ง พอถึงช่วงอายุหนึ่งช่วงเข้ามหาวิทยาลัยเขาก็จะไปเอง ซึ่งเราให้เขามาอยู่ในแก๊ง พอถึงวัยเขาก็จะ ออกไปเอง

ผู้ดำเนินรายการ:

หมายถึงว่า ถ้าพูดถึงนิยามของแก๊งเรา NDR ไม่ใช่แก๊งเกอร์แล้วในเชียงใหม่ NDR กำลังจะทำอะไร เรายังกำลังพยายามจะทำอะไร ในมุมมองของการเป็นแก๊ง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

จุดประสงค์หลักคือพยายามลดความรุนแรงในเชียงใหม่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

แก๊งในเชียงใหม่เป็นแก๊งความรุนแรง แต่ NDR พยายามลดความรุนแรง มันดูจืดๆ เราทำอะไรบ้าง เพื่อที่จะลดความรุนแรง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

เราจะมี office เป็นห้องเล็กๆ ไว้เจรจาไกล่เกลี่ยเวลาที่มีเรื่องกัน เราจะเรียกแก๊งแต่ละแก๊งที่มีเรื่องกันมาที่ office มีห้องให้หัวหน้าแก๊ง หัวหน้า NDR มาอบรม อบรมเป็นเรื่องจิตวิทยาในการคุย ว่าคุยอย่างไรให้เขาใจเย็น

ลง แล้วก็เรื่องโทษของยาเสพติดด้วยครับ แล้วเหมือนจะมีแกนนำเยาวชนทำดีด้วยครับ จะมีเด็กบางคนที่ได้มาอบรมแกนนำด้วย

ชลิต ตรินิตย์:

หลังจากที่เราได้ทำครับ เราารู้สึกว่าเราได้เปลี่ยนตัวเอง เดินบนเส้นทางนี้ นื่องๆ เชื่อฟังเรามากขึ้น ตอนที่เริ่มใหม่ๆ มันก็ยาก ตอนที่เริ่มใหม่ๆ ถึงกับร้องไห้เลย เรื่องทำวิจัย อาจารย์ให้อ่าน นื่องๆ ก็ไม่ฟังเรา ทำงาน มันก็เลยท้อ เกิดการร้องไห้บ้าง แต่มีอาจารย์บางคนที่ทำให้กำลังใจ ให้เราคิด ให้เราสู้ใหม่ ผ่านมาถึงตอนนี้ เด็กฟังเรามากกว่าอาจารย์ จนตอนนี้อาจารย์กลับบอกว่าอย่าไปทำงานกับมันเลย เพราะเหมือนกับว่าเด็กกลับไปเถียงอาจารย์ แต่เด็กกำลังพยายามอธิบายให้อาจารย์เข้าใจ แต่อาจารย์บางคนกลับคิดว่าเด็กเถียง จนคิดว่าเด็กทำงานกับเราจะแย่ไปกว่านี้ แต่การเปลี่ยนแปลงที่เห็นคือ เด็กสนใจทำงานแบบเรามากขึ้น

ผู้ดำเนินรายการ:

ถ้าฟังดูทั้ง 3 คน พยายามสื่อสารให้เห็นว่าการทำงานกับเด็ก กับชุมชน ความยากความท้าทายมันก็ต้องมีการทำงานกับเด็กพิเศษ เด็กร้ายๆ อย่างนี้ มันก็ต้องมีเงื่อนไขที่ต้องเข้าใจเวลาทำงานกับเด็กเหล่านี้ด้วย ลองบอกกับผู้ปกครอง เพื่อนๆ ครูที่อยู่ในที่นี้ว่าในการทำงานกับเด็กแบบเรา เด็กพิเศษ เด็กที่มีปัญหาแบบนี้ต้องเข้าใจอะไรบ้าง

ชลิต ตรินิตย์:

จากประสบการณ์ที่ทำงานกับนื่องๆ ทั้งเด็กร้ายและเด็กดี ส่วนมากเด็กไม่ต้องการโอ้ ต้องการความเฮฮา มากกว่า อาจารย์ผู้ปกครอง นิสัยเขาจะเป็นคนอารมณ์ดี อย่างที่ผมเคยผ่านมา ผู้ใหญ่ก็เป็นคนที่เคร่งขรึมตลอดเวลา ถ้าถามว่ามันจำเป็นไหม มันจำเป็นบางเวลา ไม่ใช่ตลอดไป ซึ่งถ้าอยากเข้าถึงเด็ก อันนี้อาจจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะเข้าถึงเด็กได้

ผู้ดำเนินรายการ:

เป็ยครับ จากการที่เป็ยได้ไปคลุกคลี สนทนากับเด็กพิเศษ เป็ยเห็นลักษณะพิเศษอะไรของเด็กเหล่านี้บ้าง หรือจุดเด่นอะไรของความเป็นเด็กแก๊ง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

คือกลุ่ม NDR จะมีคนที่เข้ามาทำงานสังคมตรงนี้เยอะมากเลย ประมาณว่าจะมาเอาหน้าเอาตากับผม แต่เราดูออกหมดว่ามีความจริงใจไหม แล้วอีกอย่างเด็กเหล่านี้เขาจะมองคนออก แล้วก็เป็นคนจิตใจอ่อนโยนมาก เป็นคนอ่อนแอด้วยซ้ำ

ผู้ดำเนินรายการ:

มันดูขัดแย้งกัน ภาพที่ออกมามันไม่เหมือนเขาเป็นคนอ่อนโยน ลองอธิบาย

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

มองภายนอกเหมือนเขาเป็นคนแข็งกระด้าง แต่ความจริงแล้วเขาอ่อนแอมาก ปัญหามันรุนแรงเขาจิตใจเขาโดนโจมตี ปัญหาต่างๆ มากมายเข้ามา ทำให้เขาเป็นอย่างนั้นมาตลอด ที่เขาเป็นอย่างนี้เพราะเขาอ่อนแอ ถ้าเขาเข้มแข็ง เขาจะไม่เข้ามาอยู่กับอบายมุขเลย

ผู้ดำเนินรายการ:

จริงๆ แล้วเขาเป็นคนอ่อนแอ ที่เขามาเป็นแก๊งเพราะเขาเป็นคนอ่อนแอ เขาถึงต้องมีแก๊ง เพื่อที่ให้เราปกปิดบางอย่างได้ เพื่อให้เขาขึ้นอยู่กับสังคม

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วลักษณะเด่นที่บ่งชี้ว่าเขาเป็น แต่เด็กทั่วไปไม่มี คืออะไรบ้าง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

คือเรื่องของความจริงใจต่อกัน เราจะพูดอะไรเขาก็จะพูดเลย เกล็ดก็บอกว่าเกล็ดเลย อย่างผู้ใหญ่เขาก็จะพยักหน้า อยู่กับพวกนี้มันไม่เครียด เพราะว่าเขาจะไม่คิดเรื่องอนาคตหรอก แต่ว่าเขาจะสนใจ ณ ปัจจุบันมากกว่า ขอให้มีความสุขวันนี้ก็พอ แต่ถ้ามีอะไรไปกระตุ้นเขาจะไปในมากเลย อย่างเรื่องนี้เขาชอบ เขาจะเร็ว

กว่าคนอื่นมาก เพราะว่าหัวเขาวางจากวิชาการ เขาจะตอบสนองเร็วมากเรื่องการเรียนรู้ ลองเอาเด็กที่นั่งอยู่ในห้องสอบได้ที่หนึ่ง กับเด็กของผมนคนหนึ่งไปอยู่ในป่า ใครจะรอด ลองดู

ผู้ดำเนินรายการ:

เขาทำนะครับ เอาเด็กที่สอบได้ที่หนึ่งของห้องไปอยู่ในป่ากับเด็กของเขาสักคนหนึ่ง เขาทำว่าใครจะรอด อันนี้น่าสนใจมาก อีกอย่างเปรียบอกว่าพวกเขาเป็นคนจริงใจ แล้วถ้าผู้ใหญ่ต้องรู้อะไรบ้าง ถ้าจะไปทำงานกับเด็กเก่ง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

รู้อย่างเดียวคือความจริงใจครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ถ้าไม่มีความจริงใจก็ไม่ต้องมา น้องแม่ครับ

เมติมา ประวิทย์:

จริงๆ แล้วเด็กพวกนี้เขาต้องการความจริงใจนะ ความจริงใจเป็นสิ่งแรกที่พวกเขาต้องการ เพราะสิ่งที่พวกเขาเจอคือ ความจริงใจหลอกๆ ความเคารพหลอกๆ ที่เขาเคารพเพราะความกลัว มันไม่ใช่ความจริงใจที่มาจากเบื้องลึกของหัวใจ ถ้าเราไปสัมผัสกับเขาจริงๆ ไม่ได้มีเรื่องการเรียน เรื่องการทำงาน แต่เรามีความเอื้อเฟื้อ มีการให้ออดคือออดด้วยกัน กินคือกินด้วยกัน สนุกด้วยกัน ที่สำคัญคือทุกข์ด้วยกัน ขาดความอายร่วมกัน มันก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาได้เจอ เหมือนที่เป็ยพูด เขาพูดครอบคลุมเกือบหมดแล้ว มันต้องมีความจริงใจให้กัน ไม่ว่าจะทำงานใดๆ ทั้งสิ้น แล้วที่สำคัญ เด็กพวกนี้เขาไม่ได้แข่งกระด้าง เขาอ่อนแอ ถ้าเขาอ่อนแอ เขาแข็งแรงจะอยู่ในสังคมที่แข่งขัน เอาเปรียบ เห็นแก่ตัว แต่พวกเขาอยู่ไม่ได้ พวกเขามีความจริงใจ พุดเหมือนเข้าข้างตัวเอง ถ้าเราอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่รักที่ผ่านความเป็นความตายมาด้วยกันคุณจะรู้

ผู้ดำเนินรายการ:

ไม่ว่าเด็กจะร้ายแค่ไหน เขาก็สามารถเปลี่ยนได้ ถ้าเขาได้รับโอกาสจากทุกคน ที่นี้กลับมาถามว่า แล้วเราวางอนาคตตัวเองไว้อย่างไรตอนนี้ จากประสบการณ์ที่ผ่านมายะเยาะของเรา วางความฝันของเราไว้อย่างไรบ้าง เริ่มจากเมย์ก่อนแล้วกัน

เมติมา ประวิทย์:

อนาคตยังไม่ได้คิด แต่รู้แล้วว่าทุกคนพอเรียนจบก็ต้องกลับมาอยู่บ้านตัวเอง ตอนนี้มีความสุขกับการได้อยู่บ้านตัวเอง ได้ใช้ชีวิตที่บ้าน ได้ดูแลบ้านตัวเอง ที่สำคัญเรากลับบ้านแล้วเราไม่ว่าเหว่ เรามีน้องเรามีเพื่อน มีพ่อที่เข้าใจเรา อยากบอกว่าแม้ย้อนเวลากลับไปในอดีตได้ มีคนเคยถามหลายคนว่าอยากกลับไปแก้ไขอดีตไหม ไม่ค่ะ เพราะว่ามันคือบทเรียนที่ดีที่สุด สำคัญที่สุด ถ้าเราไม่ได้เจอบทเรียนตรงนั้นเราคงไม่ได้มานั่งตรงนี้ คงไม่ได้คิดได้ บทเรียนตรงนั้นมันใหญ่หลวง ได้เรียนรู้ชีวิต

ผู้ดำเนินรายการ:

โอเคครับ เป็บบาง วางอนาคตตัวเองไว้อย่างไรบ้าง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

วางไว้เยอะครับ แต่สิ่งหนึ่งที่คิดไว้ตั้งแต่เด็กเลยคือ ผมอยากจะเปิดโรงเรียน เป็นครูใหญ่เลย

ผู้ดำเนินรายการ:

เราเพิ่งออกจาก โรงเรียน แล้วอยากเป็นครูใหญ่เลย แล้วโรงเรียนของเราจะต่างจากโรงเรียนทั่วไปอย่างไรบ้าง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

โรงเรียนของผมเมื่อก่อนยังมีวิชาจริยธรรม แต่พอเรียนไป มันหายไปเลย ผมไปค้นหา 5 โรงเรียน ไม่มีเลยนะ วิชาจริยธรรมนะ

ผู้ดำเนินรายการ:

ที่ย้ายโรงเรียนบ่อยๆ เพราะย้ายไปดูว่าโรงเรียนไหนมีวิชาจริยธรรมบ้าง

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ประเทศไทย โรงเรียนไม่ค่อยปลูกฝังจริยธรรมให้เด็ก แต่ว่าจะเอาเก่งอย่างเดียว เก่งยอมรับ แต่เก่งอย่างเดียวไม่มีความดีเลย พอดิกัน โลกแตกแน่

ผู้ดำเนินรายการ:

โรงเรียนของเป็ยจะมีหน้าตาเป็นอย่างไรครับ ถ้ามีเป็ยเป็นครูใหญ่

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

โรงเรียนของผม สมมติว่ามี 100 คะแนน ก็จะเป็นคะแนนความดี 50 คะแนนการเรียน 50

ผู้ดำเนินรายการ:

เราจะมาลุ้นว่าโรงเรียนที่จะวัดผลการเรียน 50 วัดความดี 50 จะมีหน้าตาเป็นอย่างไร หรือว่าถ้าโรงเรียนไหนกำลังจะทำ บอกเป็ยครับ เป็ยเขาจะเข้าไปเรียนใหม่

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

ใกล้แล้วครับ แต่เป็น กศน.ก่อน คือตอนนี้ผมกำลังคุยกับคนที่ช่วยได้ เรื่องเปิดโรงเรียน กศน. ที่จะรวม นักเลงที่เขาอยู่ในห้องแคบๆ ไม่ได้ แต่จะรวมความคิดเขาที่มีจินตนาการสูงมาก และพยายามหาระบบหรืออะไรที่เข้ากับเขาได้ คือเป็นโรงเรียนสำหรับนักเลงเลย

ผู้ดำเนินรายการ:

สอนนักเลงแต่ไม่ได้เปิดให้เป็นนักเลง แล้วอย่างนี้เป็ยคิดว่าเป็นความฝันของเป็ยเองที่จะต้องทำให้ได้ แล้วชลิต มีความฝันหรือมองว่าจะทำอย่างไรครับ

ชลิต ตรีนิตย์:

ถ้าเป็นความฝันของผม อย่างแรกที่ผมอยากทำคือ อยากสร้างครอบครัวครับ เราอาจจะขาดความอบอุ่นแต่เด็กแล้ว อยากสร้างครอบครัว เป้าหมายของครอบครัวมีความสุข ส่วนวิธีการนั้นจะทำอย่างไรก็ว่ากันต่อไป แต่จริงๆ แล้ว ความฝันอันยิ่งใหญ่ของผมคืออยากมีครอบครัว

ผู้ดำเนินรายการ:

ที่นั่งฟังตรงนี้ มีใครอยากจะถามอะไรหรือว่าแสดงความคิดเห็นอะไร ผมอาจจะถามตกหล่นเพิ่มเติมกับน้องๆ ใน 3 คนนี้บ้าง มีประเด็นเพิ่มเติมไหมครับ ถือว่าเป็นตัวอย่างประสบการณ์ดีๆ ที่น้องๆ เขาเอามาแลกเปลี่ยนกัน

ถ้าไม่มี ท้ายที่สุด ทั้ง 3 คนอยากจะมื่ออะไรฝากน้องๆ เพื่อนๆ ผู้ปกครอง คุณครูที่อยู่ในที่นี้บ้าง ในฐานะที่วันหนึ่งเราเคยเป็นเด็กที่ถูกสังคมหาว่าร้าย ถูกสังคมกดดัน บีบบังคับให้เรากลายเป็นเด็กร้ายๆ แต่วันหนึ่งเราเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เป็นคนดี เพราะทั้ง 3 คนก็เป็นเด็กเก่ง เด็กดี และพัฒนาตัวเองให้มีประโยชน์ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ มีอะไรอยากจะฝากพี่ๆ น้องๆ เราบ้างครับ

ชลิต ตรินิตย์:

อยากฝาก 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ เด็กๆ ที่คิดว่าไม่มีใครให้โอกาสเราเลย แต่อยากจะบอกน้องๆ ว่าสังคมเปิดโอกาสให้เราตลอด อาจจะต้องเสาะหาว่าโอกาสนั้นมันอยู่ตรงไหน ถ้าเป็นน้องที่เป็นเด็กดี เด็กเก่งอยู่แล้ว อย่าหลงตัวเองว่าเป็นเด็กดี เด็กเก่งมากเกินไป อีกกลุ่มคืออยากฝากผู้ใหญ่ ว่าเด็กต้องการความจริงใจนะ ถ้าเสแสร้งอย่าเข้ามาหาครับ

ฤทธิพัฒน์ วิจิตรพร:

อยากจะฝากเรื่องการชื่นชมกับการให้รางวัล ในที่นี้ก็มีผู้นำชุมชน ผู้นำเยาวชนเยอะแยะ ถ้าพาเด็กๆ ไปไหน อยากให้ให้รางวัลเขา เช่น เกียรติบัตร หรือว่าเด็กทำดีเล็กๆ น้อยๆ อย่างเก็บขยะ ก็ชมเขาไปเลย ชมให้ตายไปเลย เพราะว่ามันเป็นสิ่งเล็กๆ แต่เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งในครอบครัวไม่มีใครชมเขาแล้ว เราก็ต้องเป็นอีกครอบครัวหนึ่งให้เขา

ผู้ดำเนินรายการ:

น้องเมย์ มีอะไรอยากจะฝาก

เมติมา ประวิทย์:

ฝากให้ทุกคนรักตัวเอง แล้วก็มองไปดูที่ครอบครัวตัวเอง ว่าวันนี้เราทำครอบครัวตัวเองให้ดีแล้วหรือยัง มองชุมชนเราด้วย ที่สำคัญที่บ้านตัวเองมีอะไรดีๆ พยายามเข้าไปกระตุ้นสิ่งดีๆ นั้น ให้อยู่กับเราตลอดไป แล้วฝากอีกอย่างกับทุกๆ คน เด็กคือพลังอย่างดวงดาว ที่จะจุดประกายผู้ใหญ่หรือว่าใครที่ไม่รู้เรื่อง เขาเป็นดวงดาวดวงเล็กๆ ที่จะจุดประกายไปข้างหน้าได้อย่างดี แล้วก็เปิดโอกาสให้กับเด็กเถร เพราะว่าเราเคยผ่านตรงนั้นมาแล้ว ขอแค่โอกาสเล็กๆ ให้เขามีเวทีที่จะยืน

ผู้ดำเนินรายการ:

ขอบคุณมากครับ ขอเสียงปรบมือให้พวกเขาทั้ง 3 คน เป็นประสบการณ์ดีๆ ที่พวกเขาทั้ง 3 คน ได้ออมาแบ่งปัน แลกเปลี่ยน เป็นเพียงตัวอย่างเล็กๆ ไม่ว่าจะเป็เด็กแบบไหน เพียงสังคมให้โอกาสเล็กๆ เขาก็สามารถที่จะมาอยู่เป็นแกนนำเยาวชนได้ ที่สำคัญคือปรบมือให้กับทุกคนในที่นี้ด้วยครับ

